

hed, som det ærede Medlem her har udfoldet. For det første er der den Ejendommelighed, at det ærede Medlem som Læge for den danske Valuta ikke har bragt et eneste af de Midler i Anvendelse, som han selv troede paa og selv paastod var de eneste, der kunde nytte. Det var ikke hans egne Lægemedler; han laante dem i et fremmed Apotek; og da han saa havde faaet dem, brugte han dem med en saadan Voldsomhed, at jeg er tilbøjelig til at sige, at han heller ikke helt har forstaaet, hvorledes disse Lægemedler rettelig skulde anvendes. Men hvad der er det mest ejendommelige, og hvad der vil blive det ærede Medlems største Ansvar i denne Forbindelse, er det, at den Del af Lægegerningen, som var hans, som *først og fremmest* var det ærede Medlems — nemlig at sørge for, at der kunde blive tilvejrbragt Ligevægt mellem de offentlige Byrder og Erhvervslivets Indtægter under den nye Kroneværdi — denne Opgave forsømte det ærede Medlem ganske og aldeles; og naar jeg forleden Dag sagde, at Kronestigningen havde forstyrret Ligevægten, burde jeg maaske have sagt: Kronestigningen har forstyrret Ligevægten, fordi den rette Lægehjælp ikke var for Haanden.

Det ærede Medlem siger, at det, der er det vigtigste — og her kan vi for en Gangs Skyld være enige — er, at Produktionen kommer i Gang, og at Folk kan blive beskæftiget; det er *Hovedsagen*. Ja, vel, det er *Hovedsagen*; og det ærede Medlem forsøgte jo som Regeringschef i 2½ Aar med det Resultat, at i disse 2½ Aar, i hele dette Tidsrum, steg Arbejdsløsheden uden Afbrydelse. Men i og for sig er det ikke saa ejendommeligt, selv om det er beklageligt for det ærede Medlems Regeringsvirksomhed; thi naar de offentlige Udgifter ikke maa formindskes, naar de Byrder, der hviler paa Erhvervslivet, tynger det i Knæ og tvinger det til at give op, og samtidig de Arbejdsvilkaar, der er fastsat kunstigt, ved Magt, ikke maa ændres, saa kan selv en socialdemokratisk Regering intet udrette med Hensyn til at faa Hjulene i Gang og faa Beskæftigelse for Arbejderne.

Det ærede Medlem udtalte i Gaar, at en konkurrencedygtig Industri, som ikke blot kan sælge hjemme, men ogsaa eksportere, en saadan Industri interesserer en Agrarregering sig selvfølgelig ikke for. Hvis han med denne Betegnelse tænker paa den nuværende Regering, saa maa jeg sige, at saa er hans Udtalelse fuldkommen urigtig. Det er Regeringens Opfattelse, at det eneste, der kan føre os frem til bedre og lykkeligere Tilstande, netop er dette, at vi ved Siden af

vor Landbrugsindustri og andre store Industrier, som i Øjeblikket klarer sig, kan udvikle en hel Række Industrier, der paa naturlig Maade er konkurrencedygtige og kan tage Konkurrencen op baade ude og hjemme. Men vi er jo ikke helt overbeviste om, at dette kan naas gennem en kunstigt tilvejrbragt Konkurrencedygtighed, hvad enten det sker ved Tilskud eller paa anden Maade. Vi har vore Tvivl i saa Henseende; jeg tror, at for at det kan blive en virkelig konkurrencedygtig Virksomhed, der skabes, maa det være saaledes, at det er denne Virksomheds egne iboende Kræfter, der er i Stand til at skabe Konkurrenceevnen, Evnen til at mødes med Konkurrencen fra Udlandet.

Jeg tror nu, at Socialdemokratiet skulde være noget mere forsigtigt med at bebrejde den nuværende Regering, at den intet vil gøre for at skabe en konkurrencedygtig dansk Industri. Vi har jo nu store danske Industrier, der fuldt ud paa en for Landet hæderfuld Maade konkurrerer med Udlandet; men det kan ikke nægtes — det ser vi desværre — at dette midlertidigt er blevet vanskeliggjort for Industrier, der ellers havde de bedste naturlige Betingelser, som jeg sagde det forleden Dag, her i Landet. Og hvem er det da, og hvad er det da, som ødelægger dansk Industri i Sammenligning med Udlandets? Ja, det kan jo være forskellige Aarsager; det kan være en lang Række Aarsager, men jeg tror, jeg tør sige, der er to Hovedaarsager, den ene er *Staten*, den anden er *Fagforeningerne*. Staten ødelægger det sunde Erhvervsliv her i Landet, saa længe den opretholder de mægtige Byrder i den offentlige Husholdning, saaledes som Tilfældet er for Øjeblikket. Jeg tror derfor, at det første, der skal ske, for at vi kan komme ind i bedre Tilstande, er, at Staten erkender sin Pligt og foretager, hvad der i saa Henseende kan foretages. Dertil sigter de Forslag, som Regeringen nu har forelagt. Men dernæst kan det ikke nytte at nægte, selv om jeg meget vel ved, at det ærede Medlem og hans Partifæller ikke holder af at høre det, at Fagforeningerne har ogsaa deres store Andel i Ansvaret for den Situation, vi nu er inde i. Jeg ved meget vel, at man fra den Side hævder, at Lønsspørgsmaalet kan ikke sættes i Forbindelse med Arbejdsløsheden, og at de, som vover at omtale en Forbindelse derimellem, er Løntrykkere, kun er Folk, der har Interesse i at trykke Lønnen for Arbejderstanden ned saa langt som muligt. Dette Slagord har jeg hørt adskillige Gange. Men jeg vil sige til det ærede Medlem og hans Partifæller,